

הטיול למכולת

כתבה בוני בלק, קנדה

קליק-קלאק נשמעו נעליה של בתיה בדרך
למכולת.

"אני אוהבת לחם
צימוקים" חשבה
"אבל כבר מזמן לא
היה לנו תירס. תירס
חם עם חמאה!"
"קראק!" עברה
ילדה במכנסים עם
פסים צהובים על
גלגליות. "תררר"
נשמעו הגלגלים.

"אך, אילו רק יכולתי

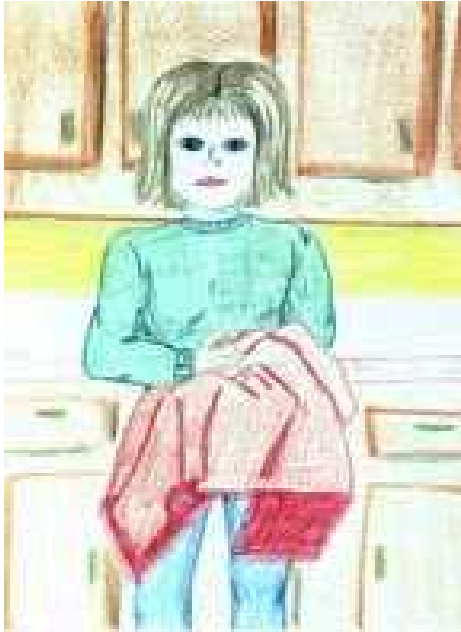
לרכב על גלגלות כל כך מהר" חשבה בתיה.
כשהיא רצה לאורך השביל היא דימתה את
עצמה רוכבת על גלגלות במכנסיים עם
פסים צהובים, סביב פינות בתים וליד כל
האנשים ההולכים באיטיות.

קליק-קלאק נשמעו צעדיה של בתיה על
הכביש. היא פתחה את הפשפש ורצה

בחצר.

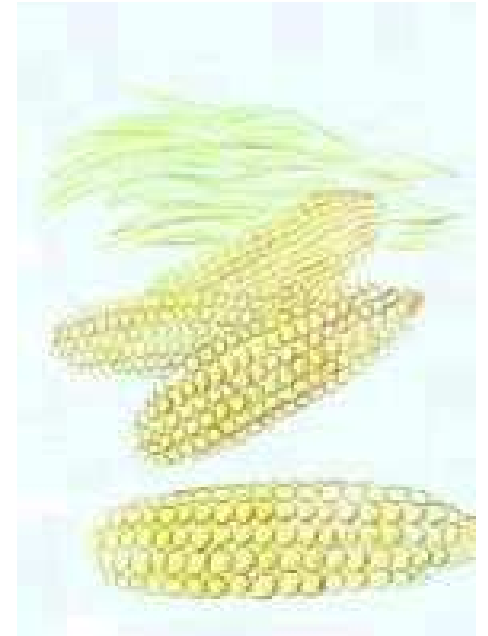
"בתיה" קראה אמא
"גשי-נא למכולת. אני
עסוקה כרגע."
"מה יש לנו לארוחת
צהריים?" שאלה בתיה.
"עוד לא החלטתי, אבל
אנו זקוקים ללחם."

היא פרצה לבית.
אמא בדיוק רחצה
ידיים.
"תירס?" קראה "לא
ביקשתי תירס.
ביקשתי לחם."
"אוי, סליחה"
"טוב, רוצי שוב."
*

בתיה הגיעה למכולת.
"שלום מר כהן" היא אמרה. בתיה קראה
לכל הגברים מר כהן ולכל הנשים שעבדו
במכולת גברת כהן.
בתיה סקרה את
האצטבאות.
"באתי לקנות.." היא
גמגמה "אמא רצתה..
אוך.. שכחתי."
"משהו לאכול?" שאל
החנווני.
"כן, לארוחת צהריים.
דווקא חשבתי שאני
אוהבת לחם צימוקים,
ועברה לידי נערה במכנסיים צהובים.. א..
אני יודעת כבר. זה תירס!"
"טוב, בתאבון" הגיש לה החנווני ארבעה
קלחי תירס.

"הוא לא מקפץ בעצמו" חשבה "זה דומה
למה שסיפרו לנו על השעועית המקפצת

המקסיקאית,
שהיא למעשה לא
שעועית, אלא
חרקים דמויי
שעועית?"
בתיה חלמה על
עלים מקפצים,
פרחים
מתגלגלים, ועצים
מרקדים.

קליק-קלאק נשמעו נעליה של בתיה על
המדרכה. היא גוררת את רגליה על
האספלט.

"אני אוהבת
לחם צימוקים,
אבל אוהבת גם
שעועית ירוקה"
חשבה "הי, מה
זה?"

לפניה קפץ
עלה על הארץ.
היא ניגשה אליו
בזהירות. הוא
נע שוב! בתיה

צחקה. את העלה סחבה חיפושית ירוקה.

"כן" אמרה בהיסוס "אני חושבת שזו הייתה
שעועית."

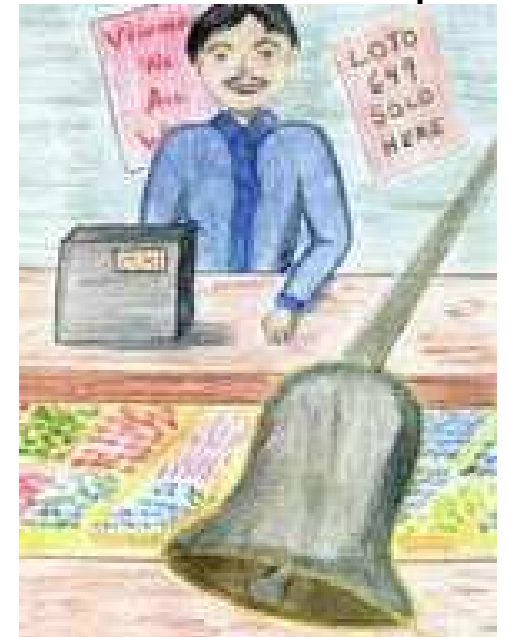
היא חזרה הביתה וקראה "חזרתי!"

אמא התחילה להכין
סירים על התנור.
היא הביטה בשקית.
"שעועית!" קראה.
היא הניעה את
ראשה. "שכחנית
כמוך. רציתי הרי
לחם!"
*

היא הגיעה למכולת. פעמון כניסה צלצל
חזק.

שלום מר כהן!
"שלום שוב, בתיה.
למה את זקוקה
עכשיו?"
"רציתי.. אוי, שוב
שכחתי מה רציתי."
"לארוחת צהריים?"
בתיה נדה בראשה,
היא זכרה רק עלים
מקפצים ופרחים

מתגלגלים.
*

קליק-קלאק נשמעו נעליה של בתיה בדרך
חזרה לחנות. היא רצה עכשיו מהר, כדי לא
לשכוח.

"לחם צימוקים!
לחם צימוקים!"
זימרה "אבל צריך
גם עוד משהו לזה"
חשבה.

בכביש עברה
מכונית כבאי אש,
תוך צפירה חזקה.
פנסים אדומים

הבריקו כמו עגבניות בערוגה.

"אני אהיה כבאית אש! אהיה מפקדת
כבאים" חלמה. כל הדרך למכולת היא צפרה
כמו כבאים. כך פרצה לחנות.
"שלום מר כהן" קראה.

"שלום לך שוב, בתיה. את היום ילדה
עסוקה מאוד."

"נכון, רציתי לקנות.."

הרי לא יכלה לשכוח שוב! היא לעסה את
גדיל שערותיה. היא נזכרה במכנסיים
צהובים, בעלים מקפצים ובמכוניות כבאים
עם פנסים אדומים.

"אוי" נאנחה "זה לא היום המוצלח שלי."

"אז בואי, נחשוב" אמר החנווני "קודם

הייתה זאת שעועית, ולפני זה תירס. מה
יכולה אמא לרצות עוד עם תירס ושעועית?"

*

"עגבניות?" קראה אמא "בתיה, אני חושבת שאת לא משתדלת לזכור. אכתוב לך על פתק."

"מה רצית שאקנה?"
שאלה בתיה.
"לחם, כל סוג של לחם
שתוכלי למצוא."
"הא, כן. עכשיו אני
זוכרת" קראה בתיה
ורצה לדלת.
"חכי! שכחת את
הפתק!"

*

בתיה חשבה על
לחם. לחם קלוי.
לחם עם חמאת
בוטנים. חביתה על
לחם. עוף ממולא
בלחם. לחם עם
ריבה. היא הביטה
ישר לפניה. היא לא
ליטפה את גור
הכלבים שעל

הדשא. היא לא הצטרפה לבנות המקפצות
בחבל. כל הרעיונות של לחם נגמרו
כשהגיעה למכולת.

*

בצהריים אמרה בתיה לאחיה: רצתי היום
ארבעה פעמים למכולת. עזרתי מאוד
לאמא."

אמא הצטחקה
כששמה את
האוכל על
השולחן.
בתיה קפצה
בשמחה
"שעועית, תירס,
עגבניות ולחם
צימוקים! אמא
איך ידעת שזה
מה שרציתי
לאכול היום?"
"אינני יודעת" ענתה אמא "איך שהוא עלה
כך על דעתי."

החנווני צחק. "בתיה, את היום הלקוחה
הטובה ביותר שלי. אבל למה לא קנית את
כל זה ביחד?"

"זה הביקור
האחרון שלי."
"אם את אומרת
כך."
בתיה חזרה
הביתה עם
השקית ונכנסה
למטבח.
"הנה זה, אמא."
"הנה מה? מילא,
מה שזה לא
יהיה, מוכרח להספיק."
*